

Arrest

nr. 276 855 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 september 2019 en heeft een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 24 september 2019.

Op 24 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, diende verzoeker op 2 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in (een eerste volgend verzoek om internationale bescherming).

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 april 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 mei 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op 18 mei 2022 aangetekend verzonden.

1.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op (...) 1999 geboren in San Antonio del Tachira in de staat Tachira in Venezuela. Tot 2017 woonde u in San Antonio del Tachira, in 2017 verhuisde u naar San Cristobal waar u woonde tot u het land verliet. In 2011 werkte uw moeder in een bank die de toenmalige president Hugo Chavez wilde sluiten. De werknemers van de bank, waaronder uw moeder, verzetten zich tegen het ontslag. Daardoor werden zij, volgens u onterecht, beschuldigd voor het stelen van deviezen (dollars). In 2012 werden alle werknemers schuldig bevonden en veroordeeld tot 18 maanden voorwaardelijke straf en verplicht zich om de zo veel tijd bij het gerecht aan te bieden. Pas in 2018 werd gecommuniceerd dat de zaak werd afgesloten en vanaf januari 2019 moest uw moeder zich niet meer melden. Door deze zaak werd er als kind al over u geroddeld en werd uw familie scheef bekeken. Na de uitspraak in het proces kwam de vader van uw stiefvader, C.(...) Cr.(...) V.(...) (DVZ (...), CGVS (...)), die u beschouwde als uw grootvader, een tijd bij jullie verblijven. Hij zat heel zijn leven in de politiek en was aanhanger van de oppositie. Toen hij bij jullie verbleef was er een diefstal in het appartement waarbij zijn persoonlijke documenten en documenten van de partij gestolen werden, matrassen werden open gescheurd en het appartement werd doorzocht. Uw grootvader ging aangifte doen, maar volgens de politie is dat niet gebeurd. In oktober 2018 verliet uw grootvader het land en één maand later werd hij in België erkend als vluchteling. In 2015 werd u militant voor de politieke oppositiepartij COPEI, u wilde meer leren over de politiek en nam deel aan manifestaties. U sprak op school over de rechten van de studenten en nam deel aan activiteiten. U vertegenwoordigde de jongeren en zorgde voor dialoog. In april 2016 kreeg u voor het eerst problemen omwille van uw politiek engagement. U zou tegengehouden zijn door twee personen op een motor die u zeiden dat ze wisten wie u was, dat u nog jong was en dat het zo niet verder kon. Volgens u waren deze personen colectivos van de regering Maduro. In 2017 verhuisde u naar San Cristobal en werd u meer actief in de politiek. Op 10 juli 2017 nam u deel aan 100 dagen manifesteren, bij terugkeer naar huis werd u tegengehouden door een groep mannen en moest u alles afgeven. Ze namen uw rugzak en telefoon af en bedreigden u, zeiden dat ze wisten wie u was en wie uw familie was en dat ze u niet meer wilden zien op zo'n manifestaties. Na dit incident trok u zich terug. U was op de hoogte van de partijactiviteiten maar nam niet meer deel. Wel nam u nog deel aan besprekingen over de frauduleuze verkiezingen in mei 2018. In 2019 besloot u opnieuw sporadisch deel te nemen aan manifestaties. Op 10 januari, de dag dat Maduro de eed aflegde, ging u protesteren. Ook de dag erna nam u deel. Op 5 juli 2019 nam u voor de laatste keer deel aan een manifestatie in uw land, daarna kwam u niet meer buiten. Ook moest u stoppen met de universiteit, volgens u omdat de directie sympathieën had voor de regering. Studenten werden immers verplicht een carnet de la patria te nemen, zo niet kreeg je geen toegang meer tot de kantine en kreeg je je punten niet. Hierna studeerde u niets meer maar begon u te werken. Deze opeenstapeling van problemen zorgde ervoor dat u in september 2019 het land ging verlaten. Op 15 september 2019 reisde u van Venezuela naar Colombia waar u het vliegtuig nam naar Nederland. Van daar reisde u door naar België waar u op 24 september 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw oud paspoort en een recenter uit 2015, een geboorteakte en het betalingsbewijs van deze geboorteakte, uw identiteitskaart, online krantenartikelen over de bank waar uw moeder werkte en de problemen die ze daar had en een uittreksel van het vonnis van de veroordeling van uw moeder, foto's van betogingen waar u aan deelgenomen hebt en een bewijs van uw lidmaatschap bij de partij COPEI. Op 18 augustus 2020 en op 23 augustus 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met bijlagen aangaande uw politiek engagement en problemen. Als bijlage bij de eerste mail: foto's van de gescheurde matras van uw grootvader, printscreens van de CNE waaruit blijkt dat u niet kon stemmen. Als bijlage bij de tweede mail: twee video's waarop te zien is dat u aanwezig bent bij het protest van 5 juli 2019 en één document met foto's waarop u te zien bent als aanwezige bij hetzelfde protest. Op 24 februari 2021 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat noch uit de problemen van uw moeder op haar werk noch uit de diefstal waar uw grootvader aangifte van deed een persoonlijke vrees

in uw hoofde kon worden afgeleid, dat uit de incidenten van 2016 en 2017 niet kon worden afgeleid dat u omwille van uw profiel persoonlijk gevisieerd werd door de regering en dat er verder geen indicaties waren dat u bij terugkeer naar Venezuela vervolgd zou worden omwille van uw lidmaatschap bij COPEI. U diende tegen deze beslissing van het CGVS geen beroep in. Zonder België te hebben verlaten diende u op 2 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u eerder uiteenzette en haalt u aan dat er fouten waren gebeurd in uw vorige verzoek om internationale bescherming. Zo stelt u dat uw stiefvader in 2018 naar Argentinië vertrok en zich niet meer in Venezuela bevond op het moment van uw vertrek uit het land. Verder haalt u aan dat u niet enkel in 2017 maar ook in 2019 met de dood bedreigd werd. Tijdens een protest ergens begin 2019 zou u zijn aangesproken door een colectivo die zei dat hij wist wie uw grootvader was, dat uw moeder veroordeeld was en dat u vermoord zou worden als ze u nog een keer op straat zouden zien, waarna u een maand thuis opgesloten leefde tot uw stiefvader u uit het land kon helpen. Ter staving van uw huidige verzoek legde u uw aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet neer, met in bijlage een kopie van uw paspoort en de prorogatie, een betalingsbewijs, een werkgeversattest dd. 01/07/2021, verschillende deelcertificaten en een attest van inburgering dd. 09/11/2020. Op 26/04/2022 stuurde u het CGVS een mail waarin u herhaalt dat uw stiefvader in 2018 uit Venezuela vertrok, dat u in 2019 met de dood bedreigd werd, dat uw moeder en stiefvader zich momenteel in de Verenigde Staten bevinden en dat u zich inzet voor België. In bijlage voegde u nog aanvullende documenten toe: documenten betreffende de binnenkomst van uw stiefvader in Argentinië in 2018, foto's van het paspoort van uw moeder met de datum van binnenkomst in de Verenigde Staten, een werkattest van Het Groene Huis van juli 2021, een partijkaart van Voluntad Popular en een brief van J.(...) A.(...) V.(...) M.(...) waarin hij getuigt van het feit dat u sinds 2018 actief was voor de Voluntad Popular en dat u bedreigd werd door colectivos waardoor u het land verliet.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Betreffende de verklaringen die u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming aflegt, met name de rechtzettingen die u wenst te maken ten aanzien van fouten in uw voorgaande verzoek, dient opgemerkt dat deze de eerdere beoordeling van het CGVS niet kunnen wijzigen. In verband met uw verklaring dat uw stiefvader zich niet in Venezuela bevond ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming, maar dat hij in 2018 naar Argentinië vertrok om er te werken dient vastgesteld dat dit wel degelijk zo werd genoteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie Notities persoonlijk onderhoud 1923430 dd. 06/08/2020, p. 7). Uw bewering dat dit fout vertaald werd (Verklaring volgend verzoek, vraag 16) blijkt aldus niet correct. Daarbij wijzigt het feit of uw stiefvader zich ten tijde van uw eerste verzoek al dan niet in Argentinië bevond voor werk op zich niets aan de beoordeling van uw persoonlijke vrees. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat uw stiefvader in 2019 naar de Verenigde Staten (V.S.) vertrok om er asiel aan te vragen en dat uw moeder in 2020 het land verliet en momenteel ook asielzoeker is in de V.S. (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en email dd. 26/04/2022). U toont immers niet aan hoe dit gelinkt zou zijn aan uw persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Venezuela. Gelet op het voorgaande kunnen ook de documenten ter bewijs van het feit dat uw moeder en stiefvader uit het land vertrokken – met name de Argentijnse binnenkomst- en verblijfsdocumenten van uw stiefvader en de foto's van uw moeders paspoort – voorgaande beoordeling niet wijzigen. Verder haalt u aan dat tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niets werd geschreven over de bedreiging die u in 2019 gekregen zou hebben, waarbij een colectivo u na een protest

benaderde, waarna u voor een maand binnen zou zijn gebleven tot u het land kon verlaten. U zou deze fout pas opgemerkt hebben toen u van advocaat veranderde (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en email dd. 26/04/2022). Dat u ook in 2019 een doodsb bedreiging zou hebben gekregen en dat dit de aanleiding voor uw vertrek vormde, betreft echter een loutere post factum bewering. Bovendien werd u ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 06/08/2020 na de uiteenzetting van uw asielrelaas expliciet gevraagd "Waren dit al de problemen waardoor u uw land heeft verlaten?", hetgeen u bevestigend beantwoordde. Daarenboven werd u tijdens het persoonlijk onderhoud ook expliciet gevraagd wat uw concrete vluchtaanleiding was, waarop u antwoordde dat er op 3 juli een manifestatie was geweest waarbij R.(...) Ch.(...) blind werd door losse flodders en dat u en uw moeder toen beseften dat het echt genoeg was geweest (Notities persoonlijk onderhoud 1923430 dd. 06/08/2020, p. 7-8 en 11). Bijgevolg werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals de kans gegeven om meer te vertellen en de persoonlijke bedreiging in 2019 te vermelden, hetgeen u niet hebt gedaan. Uw bewering dat het om een fout zou gaan die u pas een hele tijd later ontdekte is dan ook niet ernstig. Ter staving van uw politiek activisme in 2019 en de bedreiging die u in dat jaar nog zou hebben gekregen legt u een partijkaart van de Voluntad Popular (VP) neer, alsook een brief van J.(...) A.(...) V.(...) M.(...), operationeel coördinator van VP. Deze brief, opgemaakt "op persoonlijk verzoek van S.(...) A.(...) V.(...)", vertoont echter een zeer gesolliciteerd karakter. Bovendien zou deze brief al opgesteld zijn op 30 juli 2019. Dat u deze brief nu pas voorlegt, en niet tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 2 augustus 2020 in het kader van uw eerste verzoek, is dan ook onlogisch en u biedt geen verschoning voor deze laattijdige neerlegging. Wat echter helemaal de wenkbrauwen doet fronsen is dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde steeds actief geweest te zijn voor de partij COPEI en dat u gedurende dit onderhoud met geen woord repte over uw activisme voor de partij VP (Notities persoonlijk onderhoud 1923430 dd. 06/08/2020, p. 7-9). Uw beweringen over uw activisme en bedreigingen in 2019 kunnen dan ook niet ernstig genomen worden. Uw verklaringen dat u het hier in België moeilijk hebt omdat u geen oranje kaart meer hebt, dat u last hebt van stress, dat niet meer kan werken en onvoldoende geld hebt (Verklaring volgend verzoek, vraag 11-12, 19 en 23) houden geen verband met uw asielmotieven als dusdanig. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat u zich inzet voor België en hier niet bent om geldelijke steun van de overheid te krijgen. Met betrekking tot de door u neergelegde werkattesten en uw aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de bijhorende bijlagen (bevattende kopieën van uw paspoort en prorogatie, een betalingsbewijs, een werkgeversattest en inburgeringscertificaten), dient opgemerkt dat deze evenmin verband houden met uw asielmotieven als dusdanig en derhalve geen invloed hebben op de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde in geval van terugkeer naar Venezuela. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en

EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft. Wat de lamentebele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen economische problemen had. De financiële situatie van uw ouders was volgens u stabiel en jullie hadden genoeg geld om in jullie onderhoud te voorzien. Zelf hebt u in 2018 nadat u stopte met studeren ook gewerkt in Mc Donalds en in een slagerij (Notities persoonlijk onderhoud CGVS 1923430 dd. 06/08/2020, p.3). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt in hoofddede om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: een foto van zijn deelname aan “*manifestaties*” (stuk 3).

Op 9 augustus 2022 laat verwerende partij aan de Raad een aanvullende nota worden met de url-link die refereert aan de COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*” van 30 mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 24 februari 2021 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat uit de door verzoeker voorgehouden incidenten in 2016 en 2017 niet kon worden afgeleid dat hij omwille van zijn profiel persoonlijk geviséerd werd door de regering; er verder geen indicaties waren dat hij bij terugkeer naar Venezuela vervolgd zou worden omwille van zijn lidmaatschap bij COPEI; zijn bewering als zou hij niet hebben kunnen blijven verder studeren omdat hij weigerde een *Carnet de la Patria* aan te vragen onvoldoende ernstig is om te gewagen van een nood aan internationale bescherming; uit de problemen van verzoekers moeder op haar werk en uit de diefstal waarvan de vader van zijn stiefvader aangifte deed, kan geen persoonlijke vrees in hoofd van verzoeker worden afgeleid. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit

verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van het huidige tweede verzoek om internationale bescherming geeft verzoeker aan dat er fouten zijn gebeurd in het kader van zijn vorig verzoek. Meer bepaald verklaart hij dat zijn stiefvader zich niet in Venezuela, maar wel in Argentinië bevond ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarnaast zou in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming foutief zijn genoteerd dat hij slechts eenmaal in 2017 bedreigd werd met de dood, terwijl dit ook voorviel in 2019 – reden waarvoor hij het land heeft verlaten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 16). Verder volhardt verzoeker in het feit dat hij gedood zal worden door de *colectivos* (*ibid.*, vraag 19). Verzoeker merkt tevens op dat hij in België een moeilijke tijd heeft omdat hij geen oranje kaart meer heeft waardoor hij geen geld meer heeft voor onderdak, medische zorgen, en dergelijke meer.

Ter staving van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten voor: zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met de nodige bijlagen, een e-mail waarin hij herhaalt dat zijn stiefvader in 2018 uit Venezuela vertrok, dat hij in 2019 met de dood werd bedreigd en dat zijn moeder en stiefvader zich momenteel in de Verenigde Staten bevinden, alsook dat hij zich inzet voor België. Bij deze mail voegt verzoeker nog documenten betreffende de binnenkomst van zijn stiefvader in Argentinië in 2018, foto's van het paspoort van zijn moeder met datum van binnenkomst in de Verenigde Staten, een werkattest, een partijkaart van Voluntad Popular en een brief van J. A. V. M.

2.3.5. Verzoekers huidige volgend verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) betreffende de rechtzetting die verzoeker wenst te maken ten aanzien van zijn vorig verzoek, dient vastgesteld dat deze de eerdere beoordeling door het CGVS niet kunnen wijzigen vermits (1) verzoekers bewering als zou er tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming foutief zijn vertaald dat zijn stiefvader zich ten tijde van zijn verzoek in Venezuela bevond geen steun vindt in zijn verklaringen, (2) het feit of zijn stiefvader zich ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming al dan niet in Argentinië bevond niets wijzigt aan de beoordeling voor verzoekers persoonlijke vrees, (3) hetzelfde moet worden vastgesteld met betrekking tot zijn verklaring dat zijn stiefvader in 2019 naar de Verenigde Staten ging om er asiel aan te vragen en zijn moeder in 2020 het land verliet en momenteel ook een asielzoeker is in de Verenigde Staten, aangezien verzoeker immers niet aantoont hoe dit gelinkt zou zijn aan zijn persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, (4) gelet op voormelde vaststellingen, de door verzoeker voorgelegde documenten ter bewijs van het feit dat zijn moeder en stiefvader uit het land zijn vertrokken de beoordeling niet kunnen wijzigen;

(ii) verzoekers bewering dat er tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niets werd genoteerd aangaande de bedreiging door een *colectivo* die hem na een protest in 2019 zou hebben bedreigd, waarna hij een maand zou zijn binnengebleven alvorens het land te kunnen verlaten, kan evenmin overtuigen nu (1) dit een *post-factum* bewering is, (2) verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd gevraagd na de uiteenzetting van zijn asielaanvraag of dat de problemen waren waardoor hij het land had verlaten, waarop hij bevestigend antwoordde; hij ook op de vraag wat zijn concrete vluchtaanleiding was verwijst naar het feit dat hij op 3 juli aanwezig was op een manifestatie waarbij R. Ch. blind werd en waarop hij en zijn moeder beseften dat het genoeg was geweest, (3) uit het voorgaande blijkt dat verzoeker meermaals de kans werd gegeven om meer te vertellen en de persoonlijke bedreiging in 2019 te vermelden, hetgeen hij niet heeft gedaan en wat maakt dat zijn bewering als zou het om een fout gaan die hij pas een hele tijd later ontdekte ondermijnt;

(iii) de brief van J. A. V. M. vertoont een zeer gesolliciteerd karakter en werd bovendien al opgesteld op 30 juli 2019 zonder dat verzoeker een verschuiving biedt voor de laattijdige neerlegging ervan; zo uit deze brief, alsook de partijkaart van de Voluntad Popular (hierna: VP) verzoekers activisme voor de VP moeten blijken, dient er nog op gewezen dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming enkel gewag heeft gemaakt van het feit dat hij actief was voor de partij COPEI;

(iv) verzoekers verklaringen dat hij het hier in België moeilijk heeft omdat hij geen oranje kaart meer heeft, dat hij last heeft van stress, dat hij niet meer kan werken en onvoldoende geld heeft, alsook dat hij zich inzet voor België en hier niet is om geldelijke steun van de overheid te krijgen, zijn motieven die op zich geen verband houden met zijn asielmotieven als dusdanig;

(v) de door verzoeker voorgelegde werkattesten en aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met bijhorende bijlagen houden evenmin verband met zijn asielmotieven en hebben als dusdanig derhalve geen invloed op de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, verzoeker zal niet in menonwaardige omstandigheden leven in geval van terugkeer naar Venezuela en uit zijn profiel en familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit kan aldus niet worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoeker persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, zodat bijgevolg niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer in een menonwaardige situatie zou terechtkomen;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.7.2. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij tijdens zijn vorig verzoek om internationale bescherming niet correct begrepen is geweest, dat hij door een gebrek aan goede representatie geen beroep heeft kunnen indienen en dat hij nog steeds voor zijn leven vreest omwille van zijn deelname aan manifestaties en zijn activisme voor de VP. Verzoeker voegt ter bewijs van zijn deelname hiervan nog een foto aan het verzoekschrift (stuk 3) waarbij hij met tal van andere oppositiepartijen in 2018 op straat kwam omwille van het feit dat MUD niet mocht deelnemen aan de verkiezingen, waar hij openlijk kritiek uitte en ten gevolge waarvan hij nog tot op heden wordt gevisieerd door *colectivos*.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat de commissaris-generaal op goede gronden overweegt dat het niet geloofwaardig is dat er zich een fout zou hebben voorgedaan in het kader van zijn verklaringen tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming, waar dienaangaande staat te lezen: *“Verder haalt u aan dat tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niets werd geschreven over de bedreiging die u in 2019 gekregen zou hebben, waarbij een colectivo u na een protest benaderde, waarna u voor een maand binnen zou zijn gebleven tot u het land kon verlaten. U zou deze fout pas opgemerkt hebben toen u van advocaat veranderde (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en email dd. 26/04/2022). Dat u ook in 2019 een doodsb bedreiging zou hebben gekregen en dat dit de aanleiding voor uw vertrek vormde, betreft echter een loutere post factum bewering. Bovendien werd u ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 06/08/2020 na de uiteenzetting van uw asielrelaas expliciet gevraagd “Waren dit al de problemen waardoor u uw land heeft verlaten?”, hetgeen u bevestigend beantwoordde. Daarenboven werd u tijdens het persoonlijk onderhoud ook expliciet gevraagd wat uw concrete vluchtaanleiding was, waarop u antwoordde dat er op 3 juli een manifestatie was geweest waarbij R.(...) Ch.(...) blind werd door losse flodders en dat u en uw moeder toen beseften dat het echt genoeg was geweest (Notities persoonlijk onderhoud 1923430 dd. 06/08/2020, p. 7-8 en 11). Bijgevolg werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals de kans gegeven om meer te vertellen en de persoonlijke bedreiging in 2019 te vermelden, hetgeen u niet hebt gedaan. Uw bewering dat het om een fout zou gaan die u pas een hele tijd later ontdekte is dan ook niet ernstig.”* Dat verzoeker in het verzoekschrift bovendien opnieuw een andere versie van de feiten vooropstelt, met name dat hij in 2018 en dus niet in 2016-2017 of 2019 heeft deelgenomen aan een manifestatie waardoor hij tot op heden gevisieerd zou worden door *colectivos* ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn (gewijzigde) verklaringen in dit verband.

Verder dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming op geen enkele wijze heeft verwezen naar een activisme voor de VP, doch enkel voor de partij COPEI (administratief dossier eerste verzoek, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 6 augustus 2020 (hierna: CGVS), p. 7-9). Dat hij thans een partijkaart van de VP neerlegt, alsook een brief van de operationeel coördinator van de VP, is dan ook opmerkelijk. In dit verband overweegt de commissaris-generaal bovendien nog op goede gronden: *“Ter staving van uw politiek activisme in 2019 en de bedreiging die u in dat jaar nog zou hebben gekregen legt u een partijkaart van de Voluntad Popular (VP) neer, alsook een brief van J.(...) A.(...) V.(...) M.(...), operationeel coördinator van VP. Deze brief, opgemaakt “op persoonlijk verzoek van S.(...) A.(...) V.(...)”, vertoont echter een zeer gesolliciteerd karakter. Bovendien zou deze brief al opgesteld zijn op 30 juli 2019. Dat u deze brief nu pas voorlegt, en niet tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 2 augustus 2020 in het kader van uw eerste verzoek, is dan ook onlogisch en u biedt geen verschooning voor deze laattijdige neerlegging. Wat echter helemaal de wenkbrauwen doet fronsen is dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde steeds actief*

geweest te zijn voor de partij COPEI en dat u gedurende dit onderhoud met geen woord repte over uw activisme voor de partij VP (Notities persoonlijk onderhoud 1923430 dd. 06/08/2020, p. 7-9). Uw beweringen over uw activisme en bedreigingen in 2019 kunnen dan ook niet ernstig genomen worden."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij deze brief van de coördinator van de VP inderdaad tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming in zijn bezit had, doch hij het toen niet onnodig gecompliceerd wilde maken te midden van de reeds overvloed aan documenten waardoor hij deze niet heeft voorgelegd. Deze argumentatie kan evenwel niet overtuigen, nu verzoeker reeds bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op het belang van bewijsstukken: *"U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen"* (zie vragenlijst DVZ van 6 maart 2020, 'Voorafgaand advies'). Dat verzoeker een document, dat betrekking heeft op de kern van zijn vluchtrelaas – met name zijn politiek activisme – niet zou hebben voorgelegd om de zaken niet onnodig ingewikkeld te maken, kan dan ook niet worden aangenomen om zijn laattijdige voorlegging van voormelde brief te verklaren of te verschonen. Verzoeker lijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Op de foto die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3) is, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, geenszins te zien wie een witte T-shirt met 'vtc' op zou dragen aangezien enkel de rug van deze persoon zichtbaar is. Hoe dan ook dient erop gewezen dat privéfoto's op zich geen bewijs kunnen vormen van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De voorgelegde foto kan dan ook niet als bewijs worden aanvaard van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsvrees voor *colectivos* ten gevolge van een politiek activisme.

Waar verzoeker er nog op aanstuurt dat de commissaris-generaal weigert om hem te horen over de nieuwe stukken die hij neerlegt en feiten die hij uiteenzet in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek d.d. 25 april 2022). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.3.7.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) betreffende de rechtzetting die verzoeker wenst te maken ten aanzien van zijn vorig verzoek, dient vastgesteld dat deze de eerdere beoordeling door het CGVS niet kunnen wijzigen vermits (1) verzoekers bewering als zou er tijdens het

eerste verzoek om internationale bescherming foutief zijn vertaald dat zijn stiefvader zich ten tijde van zijn verzoek in Venezuela bevond, geen steun vindt in zijn verklaringen, (2) het feit of zijn stiefvader zich ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming al dan niet in Argentinië bevond niets wijzigt aan de beoordeling voor verzoekers persoonlijke vrees, (3) hetzelfde moet worden vastgesteld met betrekking tot zijn verklaring dat zijn stiefvader in 2019 naar de Verenigde Staten ging om er asiel aan te vragen en zijn moeder in 2020 het land verliet en momenteel ook een asielzoeker is in de Verenigde Staten, aangezien verzoeker immers niet aantoonde hoe dit gelinkt zou zijn aan zijn persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, (4) gelet op voormelde vaststellingen, de door verzoeker voorgelegde documenten ter bewijs van het feit dat zijn moeder en stiefvader uit het land zijn vertrokken de beoordeling niet kunnen wijzigen; (ii) verzoekers verklaringen dat hij het hier in België moeilijk heeft omdat hij geen oranje kaart meer heeft, dat hij last heeft van stress, dat hij niet meer kan werken en onvoldoende geld heeft, alsook dat hij zich inzet voor België en hier niet is om geldelijke steun van de overheid te krijgen, motieven zijn die op zich geen verband houden met zijn asielmotieven als dusdanig; (iii) de door verzoeker voorgelegde werkattesten en aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met bijhorende bijlagen evenmin verband houden met zijn asielmotieven en hebben als dusdanig derhalve geen invloed op de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker in het verzoekschrift om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker merkt in dit verband op dat de commissaris-generaal zelfs niet motiveert over de nood aan subsidiaire bescherming en verwijst naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan (een persartikel van New York Times van 22 april 2017; een “Guidance Note” van UNHCR van mei 2019 en het rapport van de “European Asylum Support Office” van augustus 2020).

2.3.7.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.7.4.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

2.3.7.4.2.1. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de *colectivos* te staan in geval van terugkeer.

2.3.7.4.2.2. Met betrekking tot de socio-economische situatie, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan*

het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen economische problemen had. De financiële situatie van uw ouders was volgens u stabiel en jullie hadden genoeg geld om in jullie onderhoud te voorzien. Zelf hebt u in 2018 nadat u stopte met studeren ook gewerkt in Mc Donalds en in een slagerij (Notities persoonlijk onderhoud CGVS 1923430 dd. 06/08/2020, p.3).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK))

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdendeerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoekende partij afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus *"Venezuela. Situatieschets"*, 30 mei 2022). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende

irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoeker afkomstig is uit San Antonio del Tachira in de deelstaat Tachira en van 2017 tot aan zijn vertrek uit Venezuela in San Cristobal, deelstaat Tachira heeft verbleven.

Uit de COI Focus "*Venezuela Situatieschets*" van 30 mei 2022 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 1.613 moorden werden geregistreerd. In vergelijking met 2019 was er een toename van 455 gevallen, wat neerkomt op een procentuele stijging van 39,29%. Het moordcijfer voor 2020 was 20,54 per 100.000 inwoners, tegenover 14,85 in 2019. Ook het aantal ontvoeringen en verdwijningen nam in 2020 toe in de grensstaten. Een andere vaststelling is de toegenomen aanwezigheid van Colombiaanse illegale gewapende groeperingen, alsook de opleving van criminele activiteiten zoals afpersing, ontvoering en huurmoorden. Ook het gebruik van buitensporig geweld door de ordetroepen nam verder toe. Verder werd het toegenomen aantal dodelijke slachtoffers ten gevolge van gewapende confrontaties opgemerkt. Het rapport van 2021 bevat statistieken over het aantal moorden, gewapende confrontaties, verdwijningen en/of ontvoeringen. In de zes grensstaten vonden 979 moorden en 317 vermeende confrontaties plaats waarbij 439 mensen omkwamen, voornamelijk door toedoen van veiligheidstroepen. Ook wijst de organisatie Fundaderes op een toename van 101 slachtoffers in de categorie vermiste en/of ontvoerde personen. Voor 2021 werden in deze laatste categorie 309 personen geregistreerd (COI Focus, p. 32-34).

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is voldaan. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Táchira, van waar verzoeker verklaart afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 samen 1.613 moorden werden geregistreerd en 208 verdwijningen en/of ontvoeringen. Voorts vonden in 2021 in de deelstaat Táchira 114 moorden, 61 verdwijningen en/of ontvoeringen en 18 gewapende confrontaties plaats. De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties (COI Focus, p. 41-43). Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de "*Guidance Note*" van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET